

Overweging zondag 23 september Vredesweek 2018

Het beeld dat u hier ziet stond centraal in een stuk van Erik Borgman in de liturgiekatern van Pax. Een vrouw, gehuld in isolerende folie met haar kind op de arm, om hen warm te houden. Ze staan voor de zee waarboven dreigende

wolken waar ze net uit zijn gered.

Het kon zo een beeld zijn, een icoon van Maria en Kind en de realiteit van destijds: mensen, mannen, vrouwen kinderen gezinnen op de vlucht voor oorlog en geweld is nu nog steeds realiteit.

De vrouw, wellicht net gered, kijken ons indringend aan. De ogen spreken boekdelen. Ze stralen geen angst uit maar ook geen opluchting.

Ze zijn er gewoon, alhoewel gewoon, die moeder en kind. Wat nu, zo is haar vraag. Ben ik welkom in jullie wereld? Staan wij nog open voor mensen verdreven van huis en haard omdat het met die vrede nog steeds niet wil lukken?

Durven wij het kind recht in de ogen te kijken te zeggen; jij hoort hier niet!

Een vrouw en een kind, beeld van de Madonna, het doet een beroep op ons, wij vertegenwoordigers van een nieuwe wereld voor haar en haar kind en staand aan het water kijkt zij die nieuwe wereld in waar zij nu gewild of ongewild deel van uit maakt en zal gaan maken.

Maar is er wel toekomst voor haar in onze wereld en zijn wij bereid te werken aan toekomst voor haar en haar kind. Zij is gered uit de verschrikkingen die ze achter zich gelaten heeft, gered uit de onstuimige zee achter haar maar durven wij ons ook te laten redden uit een wereld waarin individualiteit, eigenbelang, je moet het zelf redden, de wereld van steeds meer populisme waarin we roepen grenzen dicht, het wordt te vol en waar het 'wir schaffen es' steeds zachter klinkt. Durven wij als wij in de ogen van het kind kijken daarin het beeld te zien van dat Kind van destijds dat een beroep op ons doet niet weg te kijken maar aan de slag te gaan voor vrede opdat deze beelden niet meer nodig zijn.

'Er is geen weg naar vrede maar vrede is de weg' zei Mahatma Ghandi eens. Dit is een lange weg maar zoals elke weg begint het met een kleine stap. Mogen wij die in staat zijn die kleine stap te zetten. Mogen wij in het beeld van de foto het beeld zien van die vrouw en haar man en dat kind destijds op de vlucht en mag dat ons inspireren aan de slag te gaan. Onszelf te redden opdat voor deze vrouw en dit kind die voor zovelen staan die van huis en haard verdreven zijn, toekomst is. Onszelf te redden uit alles wat vrede in de weg staat.

Onszelf te redden uit eigenbelang, individualiteit en drang naar macht en beheersen om zo op weg te gaan naar een nieuwe vorm van gemeenschap waarin toekomst is voor deze vrouw en dit kind en waarin we treuren om ieder die het niet gered hebben: die vele bootvluchtelingen. Waarin we treuren om hen die het in onze samenleving niet redden: gehandicapten,

ouderen, mensen misschien wel in onze straat. In zo'n samenleving waarin gemeenschapsvorming, *communio*, de boventoon voert daar mogen we hopen en vertrouwen putten uit dat Grote Verhaal dat we vandaag weer hoorden over de belangrijkste zijn. Het kind uit het verhaal van vandaag is het kind op de arm van deze vrouw.

In die nieuwe en andere wereld staat alles wat klein, nietig, in verdrukking is centraal en alles wat je voor een kind doet, doe je voor God.

De vraag die blijft is; durven en kunnen wij wonen in de blik van deze vrouw en dit kind een de vrede doen opdat dit ons eens zal brengen in die vreedevolle wereld waarin dat Kind van destijds zijn leven gaf.